

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **D. T. T.**, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2010, č.j. 10 Ca 425/2009 - 58, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 12. 2009, č. j. CPR-13994-1/ČJ-2009-9CPR-V234, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústní nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 3. 9. 2009, č. j. CPUL-2049-47/ČJ-2009-044061-BALI. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl jako cizinec zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 9. 11. 2010, č. j. 10 Ca 425/2009 - 58, jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, již výslovně opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil následovně:

V první řadě stěžovatel připomíná, že podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Z toho lze dle stěžovatele dovozovat, že úmyslem zákonodárce bylo tímto opatřením všem cizincům, kteří se domáhají soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým jim bylo uloženo vyhoštění, umožnit, aby svá práva mohli bránit dostatečně účinným způsobem, čehož by tito cizinci nebyli schopni, pokud by byli nuceni v důsledku výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění opustit území České republiky dříve, než soud o jejich žalobě pravomocně rozhodne.

Dále stěžovatel podotýká, že nucený návrat do země původu by pro něho představoval zcela zásadní zásah do soukromého a rodinného života. Stěžovatel, resp. jeho rodina vynaložila významné finanční prostředky na pobyt v České republice. Vystěhováním z území České republiky by stěžovateli vznikly obrovské náklady až likvidačního charakteru; s důsledky hrazení takových nákladů by se stěžovatel potýkal dlouhodobě. Především v této skutečnosti je dle jeho názoru nutno spatřovat nenahraditelnou újmu. Stěžovatel se konečně domnívá, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nebylo by ani v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou naplněny.

Nejvyšší správní soud při posouzení předmětného návrhu vycházel z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků rozsudku městského soudu, jímž tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, byl by stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti.

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku blíže nespecifikoval své osobní a rodinné poměry na území ČR ani své majetkové poměry a náklady na nucené opuštění ČR, není tedy bez dalšího zřejmé, zda by tyto náklady na opuštění ČR znamenaly pro

stěžovatele samy o sobě nenahraditelnou újmu. Nicméně za zásadní Nejvyšší správní soud považuje to, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Nejvyšší správní soud tedy spatřuje nenahraditelnou újmu stěžovatele spojenou s nuceným opuštěním ČR před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti především v možné újmě na výkonu jeho práva na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek ze zákona (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není důvod, proč by obdobnou možnost zůstat na území ČR neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem nenahraditelné újmy u stěžovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by se přiznání odkladného účinku v daném případě jakkoli dotklo práv třetích osob či bylo v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu ani z jiného obdobně závažného důvodu, pro něhož by i v jeho dočasném setrvání na území ČR do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 ve spojení s § 107 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla ze zákona odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Městského soudu v Praze, čímž se dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.

č. j. 5 As 82/2011 - 95

předsedkyně senátu